

Calella "El Nunci" de
setembre del 1983
n.º 29

Vine a cantar amb nosaltres

DE CONTES I DE RONDALLES JO US EN CONTARÉ UN GRAPAT;
LA MEITAT SERAN MENTIDA, L'ALTRA MEITAT VERITAT:
EN XESCO BOIX CANTA AMB LA MAINADA DE CALELLA

El dissabte 6 d'agost i dins la Campanya: "Estiu-83/Vine amb nosaltres", que ha programat l'Ajuntament de Calella per als mesos de juliol i agost, va actuar en Xesco Boix.

Després de sentir les seves cançons, al Passeig de Mar, amb la fresca del capvespre, hem aprofitat el seu pas per Calella per parlar una estona amb ell.

Parlar d'en Xesco o amb en Xesco és sempre interessant; ell no ens fa solament passar l'estona amb les seves actuacions, sinó que darrera l'entreteniment amaga unes profundes ganes d'educar. És un home que porta molts anys dedicat a l'animació o com molt bé diu ell mateix: "Cantant amb la mainada per guanyar el cor dels nois i noies que hauran de bastir una societat, més lliure, més justa i més humana".

La fem petar amb un home profundament influenciat per Pieter Seeger, que ha compartit els primers anys de "carrera artística" amb personatges tan coneguts de la cançó com: Maria del Mar Bonet, Jaume Arnella, Pau Riba... i que allà als anys 1973, decideix de continuar en solitari per aquests mons de Déu, i, amb una moto comença a anar de poble en poble i d'escola en escola, convertint-se així en el primer animador d'aquest tipus del país.

Des d'aleshores fins ara en Xesco no ha canviat bàsicament el seu estil, els seus somnis s'han mantingut fermes. La idea de lluitar aferrissadament per tal de convertir aquest infern en un paradís, que li féu sentir Pieter Seeger, el decidí de fer de les cançons una arma, de la guitarra una escopeta i del banjo una metralladora, segons ens diu, que fessin la guerra al caos, a l'atabalament, a l'estretor de mires, al desmenjament, a l'ensopiment i tot sistema que ens encotilli.

—Xesco, hi ha poca gent que es dediqui a fer aquesta mena d'animació, tenim entès que sou solament cinc?

—Sí, molt de temps vaig estar treballant jo sol, però en certa manera pensava que era una llàstima car no podia contrastar amb ningú cap experiència ni tenia punts de mira on orientar-me, una mica era el rei de la situació. Fa cosa de 6-8 anys, però comencen a sortir nois joves que tenen interès per fer el que jo faig i me'n parlen, i pensant que el que seria més important fóra estimular-nos i ajudar-nos mútuament, en comptes de fer-nos la guitza i la competència decidim de trobar-nos un cop al mes per passar-nos experiències sobre l'animació. Des de ja fa tres anys tenim contacte: l'Àngel Daban, en Toni Giménez, en Lluís Panyella i en Noè Rivas que precisament va actuar ahir en la revetlla de Can Xena, segons tinc entès.

—En quina mesura veus la teva tasca com educativa cara als nens?

—Crec que la meua, pot ésser una feina paral·lela a l'escola i molt positiva, perquè pot deixar rastre; més que paraules, discursos o normes, el nen el que veu són patrons; el nen s'enlluerna o es deixa impressionar per algun clixé. Per això penso que a part d'entretenir he d'educar.

I, que vol dir educar per a mi?, doncs d'una manera

molt simple vol dir, ajudar els nens i nenes per tal que creixin bé, i bé vol dir que estimin de veritat, que sàpiguen entretenir-se, que siguin hàbils, que sàpiguen divertir-se, que no tinguin molts problemes i tabús sexuals, que siguin generosos... en definitiva que siguin persones amb majúscules.

—Parlant de l'estimació, tu tens molt en compte l'estimació al país i a la llengua, no?

—Certament ho tinc en compte, ja que no es pot comprendre o estimar un país o un idioma si primer no s'estima, es coneix i es comprèn el propi.

Quant a l'idioma, intento amb la meua petita aportació, contribuir a la normalització de la nostra parla. El català és un idioma bonic i noble i penso que és important enaltir-lo i purificar-lo, per això utilitzo molt vocabulari; hem d'esforçar-nos a parlar un català correcte, normal i viu.

—La gent gran que també t'escolta, s'integren a la teua actuació?

—Evidentment actuo també per a la gent gran, els pares, les iaies... i miro d'adreçar-los paraules. Jo miro d'ésser molt pedagògic i moltes vegades el ritme dels nens, molt més lent que el dels adults pot ser-los pesat, i temo de fer-me'n, però generalment segueixen. Si hi ha bona sintonia, la situació que es crea és capaç de fer sortir a més d'una persona aquesta ànima de nens que la gent portem a dins i no gosem a treure.

—Pregunta obligada a un home com tu que sempre va d'un costat a l'altre actuant, es que ens diguis quins projectes són els més importants per a tu en aquests moments?

—En cartera tinc el projecte de cantar per la resta de l'Estat Espanyol, ja he cantat fora del nostre país, a Madrid, Lugo, Oviedo, La Coruña, Vigo i Saragossa, però m'agradaria d'anar a més llocs. Aquesta feina meua no és coneguda a la resta de l'estat és una feina una mica de formiga, car vaig per camins comercials no convencionals. És a dir: defujo, a posta, els camins comercials desvergonyits o desenfrenats. Em plau el treball artesanal i humà i la meua feina que és "liberal", m'ho permet en certa manera. D'altra banda, voldria ésser un "embaixador" del nostre país; no sempre ens considerem bé mútuament i a voltes no ens podem veure, però em sembla que moltes vegades és falta de coneixement i voldria fer-los veure que els catalans som gent normal, amb empenya, una mica seriosos, però d'altra banda gent puntual, oberta que vol fer rutil·lar les coses.

Ens han quedat coses per comentar de la xerrada amb en Xesco en el Passeig de Mar, s'hi estava bé, i la conversa fou llarga, però ens sembla que amb aquestes paraules us haureu fet més la idea de qui és aquest home que entre cançons i endevinalles, amb una gorra i una guitarrilla a la mà, fa les delícies de grans i petits, tot ensenyant-los a construir un món més humà.

INTERI